

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **B. Ů.**, zastoupený JUDr. Rudolfem Postlem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 14, Podbořany, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Karla Hynka Máchy 1266, Sokolov**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2018, č. j. 17 A 154/2018 – 36, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 10. 2018, č. j. KRPK-82162-26/ČJ-2018-190022, byl žalobce zajištěn dle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem jeho přemístění podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Doba trvání zajištění byla stanovena na 35 dnů od okamžiku omezení svobody.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 11. 2018, č. j. KRPK-82162-44/ČJ-2018-190022, byla prodloužena doba zajištění dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o dalších 21 dnů na celkových 56 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného o zajištění podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Plzni, který ji shora uvedeným rozsudkem ze dne 30. 11. 2018, č. j. 17 A 154/2018 – 36, zamítl.

[4] Žalobce (stěžovatel) poté podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s., neboť právní následky napadeného rozhodnutí by pro něho dle jeho tvrzení znamenaly

nepoměrně větší újmu, než jaká by mohla přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám.

[5] Žalovaný se k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku nevyjádřil, avšak sdělil soudu, že zajištění stěžovatele bylo ukončeno. Z dostupného spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 10. 12. 2018 došlo k přemístění stěžovatele do Spolkové republiky Německo.

[6] Nejvyšší správní soud hodnotil návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti takto. Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. nejsou naplněny.

[9] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 – 74).

[10] Stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku formuloval velmi vágně. Z tohoto návrhu není zřejmé, v čem spatřuje nepoměrně větší újmu v případě výkonu napadených rozhodnutí krajského soudu či žalovaného, nebo v případě jiných jejich právních následků, příp. na základě kterých skutečností se domnívá, že v jeho případě jsou podmínky pro přiznání odkladného účinku splněny. Není ani zřejmé, čeho konkrétně by mělo být odkladným účinkem ve stěžovatelově věci dosaženo. Jestliže hodlal stěžovatel přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti dosáhnout svého propuštění ze zajištění, podotýká Nejvyšší správní soud, že by takový postup směřoval přímo proti smyslu institutu zajištění žadatele o mezinárodní ochranu za účelem jeho přemístění do jiného členského státu EU, zpravidla by tedy v takových případech nebyla splněna zákonná podmínka, podle níž přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud však zejména přihlédl ke skutečnosti, že stěžovatel již byl ze zajištění propuštěn, resp. byl přemístěn do Spolkové republiky Německo, a proto mu v současné době v souvislosti s žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného

pokračování

či s rozsudkem krajského soudu napadeným kasační stížností nemůže vůbec hrozit bezprostřední újma.

[11] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím však soud nikterak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. února 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu